

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 27. oktobra. [Izv. dop.]

Razdeli se tiskani predlog poslancev: Türk, Schönerer, Fiegl in Fürnkranz, mereč na uvedbo progresivne osobne dohodnine. Do 600 gld. dohodka bilo bi prosto davka, od 600—2000 gld. bi pa se plačevalo 3% itd., od 100.000 gld. 15%. Vsak bi moral pod prisego napovedati svoje dohodke. Uradniki, učitelji, poljedelci, obrtniki plačevali bi le polovico. Tudi občinske priklade bi se na ono dohodnino mogle nalagati, sedanji gruntni davek bi pa moral biti znižan za polovico.

Preide se na dnevni red ter nadaljuje debata o nagodbi z Ogersko. Zoper njo govori najprvle žid Neuwirth, meneč, da bi drugo, se vé levičarsko ministerstvo boljših pogojev iztrgalo iz Madjarov. Zatem pere levičarsko robo in se roga z židovsko drznostjo desnici. — Za njim priporoča prusak Stingl zopet carinsko zvezo z Nemčijo in hvali trilasega Bismarcka na vso moč, pa z majhnim uspehom. —

Vsi nasveti levice se zavržejo in vsprejmejo I., II. in III. člen z veliko večino.

Člen IV. zahteva, da svobodno pristanišče v Trstu in Reki preneha 31. decembra 1889. Ugovarja Tržaški poslanec Burgstaller, za njim poslanec Beer, žid Luzzato in Vučetič, pa njihovi predlogi ne najdejo dovoljne podpore. Minister Baquehem pojasnjuje s pomočjo zgodovine razmere pri Tržaškem pristanišču in poudarja, da sedaj državne koristi zahtevajo odpraviti zastarele privilegije. Vri naš Nabergoj se še oglasi in protestuje energično zoper Tržaške poslance, ki so pred njim govorili in trdili: Trst je laško ali celo nemško mesto. Ne, Trst je avstrijsko mesto, kjer prebivajo Lahi, Nemci in tudi Slovani; Trst je mesto avstrijsko in hoče to ostati. Živahni „bravo! bravo!“ zadoné na desnici. — Člen IV. vsprejme se neizpremenjen po odsekovem nasvetu, kateri je g. Sochor izvrstno zagovarjal, očitajoč Tržčanom nehvaležnost vzlic tolikim žrtvam, katere je Avstrija že žrtvovala za njih pristanišče. Trst ima svoj napredek jedino Avstriji zahvaljevati; kdor se hoče prepričati, naj pogleda na Benetke, kako propadajo. — Naposled zavrne minister Pražak poslanca Mengerja, ki mu je bil očital nepostavnostij. — Seja jutri.

Državni proračun za 1887. leto.

Odkar je gospod pl. Dunajevski prevzel portfelj finančnega našega ministerstva, je jedna najvažnijih ur v državnej zbornici tista, ko minister predlaga proračun dohodkov in razhodkov državnih. Gospodarstvo v državnej blagajnici je samo po sebi prevažno, a po stanju tega gospodarstva ravna se tudi bilancija vlade in strank, ki so na vladnej strani. Vrh tega je stanovitna točka naših prestolnih govorov tudi pričakovanje, da se bode konečno dognalo enakotežje v gospodarstvu države. Zategadelj opozicija komaj čaka, da pride gospod pl. Dunajevski s svojim proračunom, o katerem se že naprej zna, da ni popolnem zdrav in da ni izraz tistega, kar se je obetalo in se obeta. Opozicija potem na dolgo in široko dokazuje, kako so nespretno roke, ki sedaj vodijo naše finančne razmere, kako je nizek kredit države — vse to z namenom, da bi najvišji politični krogi ustvarili premembo, ki bi opoziciji dala nazaj „egiptovsko lonce“.

Zaželjena ura je zopet bila, ko je gospod pl. Dunajevski zadnji teden v državnem zboru predlagal proračun za 1887. leto in reči moramo, da je ta pot ura opoziciji vzbujala prav prijetne občutke. Gospod minister prinesel je že sabo zadrego na obrazu. Druga leta napravil je svojemu „expose“ čeden uvod, razvijal je gibčno svoj finančni program, črtal je pot, kateri pelje do enakotežja, in zatrjeval je, da gospodarske razmere se zboljšujejo v naši državi. Letos ne takisto. Govor njegov je bil brez politure, tesno držal se je števil, je bil suhoparni proračun, kateri je nekoliko duha kazal le v tem, da so nekatere postavke bolj umetno uvrstene. Nadej nam ni letos vzbujal gospod pl. Dunajevski, nego izustil je apel „na izkušeno domoljubje poslancev“, apel, ki vzbuja slutnje, da se bodo od državljanov zahtevale še večje žrtve, da pa bodo pojedine narodnosti in kronovine morale zamolčati vsako terjatev, katera bi se zadevala ob bolno telo državne denarnice.

Vesel krik so drugi dan zagnali nemško-liberalni listi, ker smo čuli iz ust finančnega ministra, da se nam tako slabo godi! Budgetna debata bode pa pokazala, da slabe razmere naših financij neso delo sedanjega finančnega vodstva, da njim marveč uzrok tiči v okolnostih, ki jih svojevoljno posameznik predrugacevati ne more, a pokazala bode tudi, da bi bilo posebno zastoj, iskati taci genijalnih posameznikov na levici našega državnega zbora!

Ne moremo pritrjevati glasilom opozicije, da bi deficita res bilo 30 milijonov, v istini imamo pred sabo deficita 16,299.455 gld. a. v., za katere v proračunu ni dohodka. V primeri z obsegom države in s celo vsoto budgeta, znašajočega nad 520 milijonov, rečeni primankljaj ni baš ogromen, budi pa vendar neprijetne misli, ker so davkovne strune pri nas že vse napete in nemamo skoro več kje dobiti še novih milijonov. Gospod minister tudi ni povedal, odkodi misli zajemati, da se zaleže za višje razhodke, torej se za dvanajst milijonov — za štiri zaleže gotovina v denarnici — pričakuje nova predloga.

Dr. Dunajevski je kot minister financij v šestih letih odpravil 50 milijonov upravnega deficita in če pomislimo, da so to bila leta miru, da država ni imela izvenrednih razhodkov, bi utegnili reči, da

LISTEK.

Carigrad.

(Po D' Amicisu.)

(Dalje.)

Čez nekoliko trenutkov opazimo pri minaretu nerazločno marogo, potlej dve, na to tri, potem več, ki se počasi predelavajo v hiše, ki se množe in raztegajo v dolgo vrsto. Pred nami in nam na desni je še vse pokrito z meglo. Kar se nam kaže, je oni del Carigrada, ki se v podobi loka, kake štiri italijanske milje velicega, razprostira na severnem obrežju Marmarskega morja, mej serajskim rtom pa mej gradom sedmih turnov. Vendar je še ves serajski griček pokrit. Za hišami se visoko v zrak pomoluje minaret za minaretom, njihovi od solca obsevani vrtovi pa so rožnate barve. Pod hišami smo začeli razločevati stare s slemenimi obrobene zidove, temne, učvrščene v jednaki dalji z močnimi utrd-bami; učvrščine te obdajajo vse mesto kakor nepretrgan pas, ob katerem se lomijo srditi morski valovi. V kratkem se odkrije del mesta, dve milji dolg; vendar moram povedati, da prizor ni bil po

mojem pričakovanju. Bili smo na oni točki, na kateri je Lamartine — vprašal samega sebe: — „Kaj je to Carigrad? Kako sem se motil!“

Griči so še pokriti, vidi se le obrežje, hiše se vlečejo le v jedni, prav dolgi vrsti, mesto je videti vse ravno. — „Kapitan,“ zakličem tudi jaz, „je li to Carigrad?“

Kapitan me prime za roko, in kazaje mi naravnost pred seboj dé: „Človek majhne vere, pogledajte tja gori!“ Pogledam in nehoté vzdiknem od začudenja. Velikanska senca, gomila silno visoka in legotna, pokrita z zračnim zagrinjalom, vzdigala se je na gričevem temenu v nebo, obleča se prečudno mej štirimi velikimi in vitkimi minareti, katerih vrhove so srebrili prvi solčni žarki.

„Santa Sofia!“ klikne mornar, jedna od dveh atenskih gospodičen pa tiho dé: „Hagia Sophia“ (Sveta Modrost).

Turki na krovu se dvignejo na noge. Pa že pred veliko baziliko in blizu nje so molele skozi meglo druge velikanske kobe (kuple) in veliki minareti, gosto prepleteni in zapredjeni, kakor gozd orjaških palem brezvejnih.

„Džamija sultana Ahmeda,“ kliče ladjevodja,

kazoč poslopja, „džamija Bajazetova, džamija Osmanova, džamija Lalelova, džamija Solimanova.“ Toda nihče ga več ne posluša. Zagrinjalo se naglo trga, povsod skačejo kvišku džamije, stolpovi, proge zelenja, hiše nad hišami. Čim dalje smo se pomikali, tem bolj se je vzdigalo mesto, tim izrazitejšje je Carigrad kazal svojo okolico, pretrgano, čudotno, belo, zeleno, rožno, bleščečo, serajski grič pa je črtal lepo svojo podobo na sivih tleh daljne megle. Štiri milje mesta, ves oni carigrajski del, ki gleda na Marmorsko morje, razprostiral se je pred nami, temni njegovi zidovi in našarjene hiše pa so se odsvitale v morji, čisto in gladko, kakor v zrcalu.

Najedenkrat obstane ladja.

Vsi obdado ladjevodjo, povprašujoči ga, po kaj to? On nam razloži, da je treba čakati, dokler megla ne izgine. Res je megla zakrivala Bosporovo ustje kakor gosto zagrinjalo. Vendar je bilo moči v nekaterih minutah dalje ploviti, toda oprezno.

Približamo se ustji starega seraja.

Tukaj je bila vseh potnikov radovednost mrzlična, koprneča.

„Obrnite se,“ reče mi ladjevodja, „pa ne gledati, dokler ne bode celi grič pred nami.“

bi bistroumni minister lahko bil dosegel jednako težje. A to se ni zgodilo in mi moremo biti trdno prepričani, da tudi nobeden drugi minister, če prav bi bil stokrat bistroumni, ne bil bi dosegel lepših uspehov. Vsak minister na mestu gospoda pl. Dunajevskega moral bi, tako kakor on, v poštev je mati one zahteve višje civilizacije, katerih prezreti ni moči, če se noče, da država hira. Vsak minister bi tudi moral boriti se z nasledki starega gospodarstva, osobito pa računati v težki atmosferi obojenega miru, ki je hujši mimo vojne, ter sploh v slabih gospodarskih razmerah. In v tem oziru godi se jednako še marsikomu drugemu finančnemu ministru, a ne le avstrijskemu.

Že danes pa se da videti, kako bode prihodnja budgetna razprava in centralisti bodo udrihali po ministerstvu in gospodu pl. Dunajevskemu tem pogumnejše, čim temnejši in resnejši je obraz predloženega proračuna, desnica pa postavljena mej dva imperativa, to je mej istim, da se davkovna struna ne da več natezati, in mej istim, da je državi dati treba, kar potrebuje, — bode morala odrekati se željam, ki jih goji za narodnosti in dežele posamezne in iti morala „contre coeur“ v boj za proračun.

In ali je temu kriva finančna uprava? Ne! Vedno strah pred vojno, večna skrb za pomnoženje in popolnjenje vojske — to je tisti „circulus vitiosus“, v katerem teče milijon za milijonom v prazno žrelo. Baš sedaj so stvari take, da je za varnost države žrtovati s stališča, ki ne pozna nobenega ozira za druge potrebe. Ljudje, ki si želijo skoro vojne, ne mislijo paradokso, nego čutijo le, da tak mir kakor sedaj je večja poguba, nego li sama vojna!

0 izvrševalni pravici za uredbo službenega jezika.

(Konec.)

Vlade so tudi trmoglave, nekatere stranke pa tudi; to vidimo v agitovanju za nemščino v c. kr. vojski. Take stranke usiljujejo svoje želje kot prepričanje za potrebo nemščine v znožji vojaštva; ako se posreči takim strankam, da prepričajo tudi dotične ministre o svojih željah, potem pritiskajo isti ministri na naučno ministerstvo, in to ukrene z novimi naredbami prevrat v šolstvu na najnižjih stopinjah narodnega naobraževanja.

Iz tega je jasno, da so vladni nazori o potrebi jezikovnega znanja pri uradnikih v tesni zvezi z naredbami o šolstvu. Če ima vlada oblast na jedno stran, jo zahteva dosledno tudi na drugo stran, in če se ji zdi primerno, zaukazuje učenje nemščine na škodo omike in razvijanja drugih nenemških narodov. Z neomejeno pravico izvršbe utegne vlada uvesti nemščino v takem obsegu, kakor bi imela nemščina zakonito prednost, kakor da bi drugi narodi spadali po osnovnih zakonih v drugo vrsto v državni razredbi. Taka neomejena oblast je konečno v nasprotju ali utegne priti v nasprotje z izjavo, da se drži vlada strogo pravila primernosti in potrebe glede na zahtevanje jezikovnega znanja pri uradnikih, in nevarnost ostane v načelu glede na vse druge vlade, tudi ko bi se Taaffe hotel in ko bi v resnici sam vedel ravnati se po potrebah dežel.

Tu je torej treba popravka, in mi smo se čudili, da je Praška „Politik“ pred meseci kar na-

ravnost z lahko vestjo dovoljevala vladi, rekši, da naj sama skrbi za vzgojo uradnikov. Ta list zahteva z jedne strani narodno vzgojo na narodni podstavi in se hudoje, da so češki vseučiliščniki prisiljeni delati skušnje tudi iz nemškega jezika. Ali tako nasprotovanje je nedosledno, dokler prepuščamo vladi neomejeno oblast za določevanje uradniške sposobnosti.

Vladi se ve da ugaja taka oblast, in ravno ta oblast je uzrok, da hodijo zastopniki pojedinih narodov beračit k vladi za vsako drobtinico v narodnem oziru; ravno od tod prihaja bojazen slovenskih narodov, da bi sledile zopet vlade, katere bi jim krčile uvete za primeren razvoj. Ko bi bile pa meje odkazane vladi, da bi ne smela postopati svojevoljno, potem bi take bojazni ne bilo. Vladi je torej pripoznati obor oblasti, v katerem se ji je možno prosto gibati za državne potrebe; ali obor mora biti tak, da bi se ne bilo bati nobenemu narodu, da ga bo vlada zavirala, naj bo potem ista vlada katere si bodi politične barve.

Drugod nemajo vlade oblasti za svojevoljno postopanje glede na zahteve jezikovnega učenja in znanja; v Avstriji pa imajo vlade tako oblast, to pa samo zato, ker ni še izvršena narodna enakopravnost. Z izvršbo poslednje se mora omejiti in urediti tudi vladna pravica v izvršbi glede na uredbo službenega jezika. Ni res torej, da bi morala imeti vlada v tem pogledu neomejeno oblast, kakor doslej. Levičarji so dopuščali tako oblast, ker se je rabila nenemškim narodom na škodo. Ali desničarjem je pomisliti, da utegne priti kmalu zopet taka doba, ki bo ugajala jedino levičarjem. Mi bi veliko stavili, da bi levičarji popolnem molčali, ko bi bili oni še na krmilu, in da bi se vlada iz njih srede, jednako Taaffeju, izrazila za svojo neomejeno pravico izvršbe v našem zmislu. Ravno zaradi tega, ker te ugodnosti levičarji nemajo zdaj, se je tudi glavni organ levičarjev izrazil proti taki neomejeni pravici. „N. fr. P.“ je govorila samo za sedanjí položaj svoje stranke; ali njen ugovor je pravičen in je tudi za desničarje dober opomin glede na bodočnost. „N. fr. P.“ od 15. t. m. imenuje Taaffejevo izjavo kot osnovno zmoto („Fundamental-Irrthum“), ker vladna pravica v izvršbi ni nezavisna od postavodajstva; kajti člen XI. drž. osnovnih zakonov o vladi in izvrševalni oblasti daje državnim gosposkam oblast jedino „na podstavi zakonov razglašati naredbe.“ Po tem takem tudi ni zakona, ki bi ne mogel vladi sedanje oblasti skržiti ali pa tudi razširiti, ko bi bila potreba.

Slovani nemajo nobenega razloga, da bi dose-danjo oblast širili vladi, pač pa toliko več, da se ta oblast omeji in v resnici uredi po potrebah narodov in države. Ravno jezikovni odsek ima priliko in dolžnost premišljevatí o tem predmetu. Že to pa, da je grof Clam stavil za jezikovni odsek predlog, ki se ne ujema s Taaffejevo izjavo, kaže, da se bo desnica stvar premislila. F. Podgornik.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 28. oktobra

Nemški konservativci nekda nameravajc predlagati v državnem zboru, da bi se odpravil

časniški kolek vsem onim listom, ki se tiskajo v manj kakor 5000 iztisih. Tem listom naj bi tudi ne bilo treba polagati kavcije. Slovenskim listom bi bilo s tem vsem pomagano, ker nema nobeden nad 5000 naročnikov.

Vnanje države.

Ko se bode konstituiralo **bolgarsko** veliko sebranje, bode njegova prva naloga, podaljšati pooblastila regentom. Kakor se zatrjuje, sebranje Karavelovu pooblastila ne bode podaljšalo, ampak mu bode izreklo nezaupnico. Zategadelj pa Karavelov ni odpotoval v Trnovo. Sicer je pa morda še kak drug uzrok, da je Karavelov ostal v Sofiji. Morda namerava sedaj napraviti prevrat, ko so vsi člani vlade odšli v Trnovo. Imel je zadnje dni več pogovorov z ruskim zastopnikom in vlada je zaradi tega že v velicih skrbih. Bolgarska vlada si prizadeva, da bi odgovorila vzhodnorumelijske poslance, da se ne udeležé volitve kneza, ker bi sicer vele-vlasti utegnile ugovarjati volitvi. V ostalem se pa ne vé, ali bode sebranje že sedaj volilo kneza, kajti vlasti neso priporočile nobenega kandidata. Od Rusije bolgarska vlada nikakor ne more izvedeti, kateri kandidat bi jej bil po volji. Rusija neče priznavati veljavnosti sebranja, ki se je izvolilo pod pritiskom sedanje bolgarske vlade in zategadelj ne bode imenovala nikakega kandidata. Kaulbars je namreč naznanil bolgarske vladi, da Rusija ne priznava zakonitosti sebranju in tedaj ne bi potrdila kneza, ki bi ga izvolilo, ko bi tudi bil Rusiji po volji. Zmatrala bode vse sklepe sebranja za neveljavne, ravno tako tudi, ko bi sebranje sklenilo, poslati deputacijo v Peterburg. Iz tega se dá posneti, da bi taka deputacija v Peterburgu ne bila vsprejeta. S to noto je Kaulbars prekrizal Stambulova namen, ki je hotel s tem, da sebranje voli kako Rusom prijazno osebo knezom, Rusijo prisiliti, da pokaže, ali hoče spoštovati samostojnost Bolgarije ali ne. Sicer pa bolgarska vlada vender misli predlagati sebranju, da pošlje deputacijo v Peterburg, če tudi ni upati uspeha. Vlada se pogaja z metropolitom Klementom, da bi vodil deputacijo Bolgarska vlada je pa baje že sama poslala neko deputacijo v Peterburg, ki pa nema oficijalnega značaja in ima samo namen poizvedovati, kako mišljenje vlada zastran Bolgarije v ruskih vladnih krogih. — Angleški listi so izvedeli, da bi Rusija rada, da bi bil voljen knez Nikita ali pa njegov zet Peter Karadjordjevič. Ko bi pa omenjena dva ne mogla dobiti potrdila od vele-vlasti, pa želi Rusija črnogorskega vojvodo Božo Petroviča. To so pa najbrž le prazne kombinacije. — V Sofiji se je zopet proglasilo obsedno stanje, ker so Cankovci in Karavelovci nameravali sklicati tabor, na katerem bi bil zopet govoril general Kaulbars. Oblastva so se bala nemirov, ker bi bil nekda namen temu taboru pred vsem napraviti kak izgred, da bi Rusija ložje trdila, da v Bolgariji vlada anarhija in da regentstvo ne more vzdržavati reda. Kaulbars si jako prizadeva, da bi spravil Cankovce in Karavelovce. Kaulbars posebno marljivo deluje v tem zmislu, odkar so ministri odšli v Trnovo in ni nobenega odličnega člana vladne stranke več v Sofiji. Cankovci pa Sofiji širijo vest, da se je že posrečilo odpraviti regentstvo, ter so bili Mutkurov, Stambulov in Nikolajev na potu v Trnovo prijeti in zaprti. — V Trnovo je že prišlo nad 300 poslancev. Sebranje se otvori še le v nedeljo. Tajnik kneza Aleksandra prišel je v Trnovo, da pregovarja poslance, da ne bi kneza Aleksandra zopet volili, kajti s tem bi le povečali notranje težave. Tako trdè nemški listi, mi pa Mengesu kaj tacega ne verujemo.

Instrukcije, katere je poslala **ruska** vlada svojim zastopnikom v Bolgariji, kažejo, da Rusija še ne misli na okupacijo. Nadeja se, da bodo nesloga mej strankami, finančne in gospodarske težave kmalu spodkopale regentstvo. — Bolgarske častnike, kateri so se udeležili prevrata v Bolgariji in potem ubežali v Rusijo, so že vsprejeli v rusko vojsko.

Obrnem se, ter uprem oči v neko klop, ki je bila videti, kakor bi plesala.

„Tu smo!“ reče ladjevodja čez nekoliko trenutkov.

Obrnem se spet, ladija je stala. Bili smo griči nasproti, prav blizu.

To je velik grič, ves pokrit s cipresami, ter-bintami, jelami, orjaškimi platanami, ki so veje molile čez slemenaste zidove, tako, da so metale senco na morje. Iz srede tega gozdiča se dvigajo v neredu, posamni in skupaj, kakor naključno raztreseni vrhovi kioskov, s pomolji okinčane letovnice, majhine, posrebrene kuple, čudna poslopjica prijetne zunanosti in s premreženimi okni in z vratmi, po arabski izrezanimi, vse belo, majhno, na polu skrito; slutiš, da tukaj je sila prepletenih vrtičev, hodnikov, dvorišč, skrivališč: celo mesto, zaprto v gozdu, od-deljeno od sveta, polno skrivnosti in žalosti.

Ta trenutek se pokaže solnce, vendar ga je pokrivalo še lahno zagrinjalo. Nikogar ni bilo videti, najmanjša šuma ni bilo slišati. Vsi potniki so strmeli v oni grič, obdan s spomini na štiri veke dolgo slavo, nasladnost, ljubljivanje, zarote, grozodejstva; ki je prestolnica, trdnjava, grobnica velikega osman-

skega cesarstva. Nihče ni izpregovoril, nihče se ni genol. Kar nenadoma zakliče krmar: „Gospoda, vidite Skader!“

Obrnemo se vsi proti azijski obali. Tu stoji zlati Skader razprostranjeno mesto, razširjeno, dokler ti oko seže, razneseno po višinah in nižinah svojih gričev, prestrto z dehom jutranje zore, veselo, sveže kakor mesto, ki je ravno kar nastalo po do tiklaji čarovne šibice. Kdo bi opisal ta prizor? Jezik, s katerim opisujemo svoja mesta, nam ne more dati pojmov, da bi izrazili vso različnost barv in izgleda, čudovite zmesi mest in vasij, da bi povedali ono veselo in resno, evropsko in vzhodno, čudno, nežno, veliko! Misli si mesto, sestavljeno iz deset tisoč letovnic, rumenih in rudečih, in iz deset tisoč vrtcev polnih zelenja, iz njih srede se vzdiga sto džamij, kakor sneg belih; nad njimi pa gozd cipres in največje pokopališče vzhoda; ob koncih velike bele vojarne, kupe hiš in cipres, vasice zbrane po holmih, za katerimi se vidijo druge napolu skrite v zelenji. Sredi povsod vrhunci minaretov in kob, belečih se do polu griča, katere pokriva obzorje kakor veliko zagrinjalo. Veliko je to zagrinjalo raztreseno po ogromnem gaju na obrežji, raztrganem

tukaj po strmih prepadih, po katerih rastejo smokve, tamkaj po znižujočem se v zelene ravnice, in odpirajočem se v majhne zalive, polne sence in cvetja, vrhu tega pa še uzorno zrcalo bosporsko, ki vso to lepoto odsvita!

Ko sem tako strmel v Skader, sune me prijatelj ter mi pove, da je našel drugo novo mesto. Pa res, ozrevši se proti Marmarskemu morju, opazim na taistem azijskem obrežji, dalje od Skağra, prav dolgo vrsto hiš in džamij, pred njimi pa vrtce, mimo katerih je bila preplovila ladija, katere je pa takrat pokrivala megla. Z gledali smo prav dobro razločevali kavarne, trge, hiše zidane po evropski, skladališča, ograje vrtov, ladjice razstresene po dolgem obrežji. Bilo je to mesto Kadiköj, sodniška vas — ležeča na podrtinah stare Halkedonije, tedaj že tekmičice z Bizantijem; tiste Halkedonije, ki so jo pred 688 letmi pred Kr. utemeljili Megarani, katerim je Delfovsko prerokovališče pridejalo priimek slepcev, ker so mestu izvolili to lego, namestu nasprotnega obrežja, kjer se dviga Carigrad.

— „Tri mesta so še“, reče ladjevodja, „štejte jih, kmalu nam bodo prišla druga na izpregled.“

(Dalje prih.)

Kapitane Dimitrijeva, Pakova, Kovalova in Tianskova je car imenoval majorji. Tako povišanje omenjenih častnikov ne bode ostalo brez upliva na bolgarsko vojsko. Dosedaj so bolgarski častniki podpirali regentstvo, ker so se bali izgubiti službo. Sedaj pa lahko vidijo, če potegnejo z Rusijo, da jih slednja ne bode zapustila. Ko bi morali ostaviti domovino, bodo pa ustopili v rusko vojsko. Bolgarsko regentstvo se odslej na vojsko ne bode moglo dosti zanašati. — Komisija iz zastopnikov vojnega ministertva in generalnega štaba, v katero sta poklicana predsednik uprave južne ruske železnice in ravnatelj te železnice, pregleduje vse južnoruske proge. Sodi se, da se bodo te železnice kmalu potrebovale za prevažanje vojakov.

Turški vojni minister je zaukazal, da naj vse v Makedoniji zbrane čete ostanejo na svojih mestih tudi po zimi, in naj se za nje napravijo zimski šotori. Poslednji čas sta se v Drinopolje poslali zopet dve Kruppovi bateriji.

Da prijateljstvo mej Nemčijo in Rusijo ni posebno intimno, zlasti poslednji čas ne, kaže to, da „Kreuzzeitung“, ki je najbolj priljubljena pri Berolinskem dvoru, Rusijo nenavadno hudo napada zaradi njene carinske politike. Rusija s svojo varstveno carino podkopuje nemško vnanjo trgovino. Vsled tega zna prenehati dosedanje prijateljstvo mej Prusijo in Rusijo, kar bode le slednji škodovalo. Ako se ruski panslavisti ne bodo nič zmenili za opomine, se bode Nemčija poslužila najhujših represalij. Tako piše ta list.

Angleška vlada bode na francosko zahtevanje, naj naznani obrok, kedaj bode izpraznila Egipt, odgovorila, da sedaj tega storiti ne more. Ker so se razmere v Egiptu poslednja leta v vsakem oziru zboljšale, je upati, da bode mogla kdaj odpoklicati angleške čete, a sedaj še ne ve, kedaj. — Svojim agentom v Bolgariji in Vzhodni Rumeliji je prepovedala, da se nemajo mešati v bolgarske strankarske prepire.

Nemški kancelar nekda samo zategadelj nekoliko ovira angleško vnanjo politiko v orijentu in sedaj po malo podpira Rusijo, sedaj Francijo, ker bi rad Anglijo prisilil, da bi z Nemčijo in Avstrijo sklenila zvezo. Bismarck bi rad Francijo popolnoma ponižal, zato pa potrebuje angleškega vojnega brodogojca. Anglija pa prav ne mara spuščati se v kako vojno s Rusijo.

Francoska zbornica rešila je zakon o elementarnem šolstvu. Debata je bila večkrat burna. Monarhisti so vse silo napeli, da bi stvar vsaj še za nekaj časa zavlekli.

V Gentu v Belgiji je več delavcev ustavilo delo. Vsled tega bili so že poulični izgredi, ki so se končali s tem, da je bilo več delavcev ranjenih. Oblastva se boje večjih nemirov.

Dopisi.

Na Livku pri Koboridu 21. oktobra. („Edinosti“ in njenemu člankarju poslednja beseda.) (Dalje.) Predno preidem na glavne točke, kjer sva si popolnem navskriž, naj omenjam drugih malenkostij.

Očitajte mi, da zagovarjam preplitvo izomiko nekaterih učiteljev. Kje ste to brali v mojem dopisu? Onih štev. „Naroda“ sicer nimam pred sabo, a toliko vem, da sem pisal ondi nekje, da ne govorim nikoli o morebitnih izjemah, katere imate Vi radi privatnih uzrokov vedno pred očmi. Neke „izjeme“ so Vas napotile, da ste napisali oni napad, a od posamičnih slučajev ne sklepamo nikoli na splošnost, saj znate logiko. Spominjam pa se, da sem ravno o tem povedal marsikaj, še več pa skril v Lafayettejevo resnico, a s tem „tistih“ nesem nikakor zagovarjal; bil sem z Vami nekako — v soglasji. (Razumite me, ker molčanje je — zlato. Za me, — za Vas je vse jedno, ker ne more nikdo vedeti, da-li ste Janko ali pa Johann; če bode kdo sumil Vas, „Edinost“ lahko desetkrat potrdi, da Vi niste pisali). Protivil pa sem se tistemu Vašemu napadanju večine našega učiteljstva, s katerim ste dali orožje v roke našim sovražnikom, napadali ste ga tako, kakor se do sedaj še ni napadalo. Kaj učeno mi naštevate spise, ki govore o izgoji in izomiki učiteljstva. Preverjeni bodite, da bi Vam jih naštel še cel „tucat“, a nobeden onih spisov ne žali niti jednega učitelja, a Vaš spis razžalil je večino učiteljstva našega, — in Vi, Vi ste tudi le „izpitan učitelj.“ Res lepa je ta, da se jeden učitelj sramuje svojih mlajših kolegov, ker niso od „alfe“ do „omege“ trgali z njim vred hlač po šolskih klopih. In pa: „Koga vendar sami sebe delate?“ Lepa kolegijalnost je to: Vi ste „izpitan učitelj“, morda pri tistej izpraševalnej komisiji z enakimi tirjatvami, kakor Vaši mlajši kolegi, ki so si s svojo marljivostjo pridobili morda bolj „kvalifikacijo“, od Vas, — in vendar se Vi potegujete za „dovoljno izobrazbo“ mlajših Va-

ših kolegov. Vi ste imeli pred očmi tako strogo posamične slučaje: da ste tako rekoč s prsti kazali na nje. Temu sem se protivil. Na dva vrla, v obče spoštovana učitelja pa ste še specijelno opozorili, — in vendar sta prav tista dva učitelja prebila prav tiste „izpite“, kakor Vi sami, — če treba bolje od Vas, da si nista nikdar posedala na kakej gimnaziji.

Očitajte mi nadalje, da bijem logiki v obraz. Poglejmo! V 222 štev. „Slov. Naroda“ sem trdil, da ste avtoriteti napadanih učiteljev jako škodovali. To je res! (Vi pravite: da je nikoli imeli neso. Če sem pa pozneje priznal: „da se v bitstvu slagam z Vami, da nam (— in to sem govoril v obče, zadelo ni nikogar —) nedostaja še marsičesa glede na intelektualno izobrazbenost“, — tako si s tem nesem s prvo trditvijo v nikakem protislovju. Jaz sem izražal s tem više želje: le še več, bilo bi dobro, a nisem upil, kakor Vi: „Glejte, ta, tisti in oni neso vredni, da bi razvezali jermene mojih čevljev; tiste neznanice, neomikanci, garzoni!“ Jaz nisem kazal na preteklost, ker to je najnesramnejše — in smešno.

Pokojni Fr. Cimperman je pel v neke pesni: „Rad sdi svet le po zunanjem“, — in zato je treba vsakemu omikanemu človeku, če hoče, da bode veljal kot tak pri navadnih ljudeh, da je praktičen, da se zna kr-tati in govoriti, če treba tudi, kakor kak mestni gizdalin. In zato sem dejal, da je ono Kopersko mesto uzrok, ker se tamošnji kandidati čisto nič ne urijo v „praktičnem“ življenju. Tega torej tam ni, pač pa nekaj drugega, kar je še imenitnejše: da se jih loti ono redko po žrtovalno rodoljubje. Kje je tukaj protislovje? Če se jedne svrhe ne doseže, doseže se neko drugo še imenitnejšo. Če pa zanikam prvo, ne treba, da bi moral logično zanikati tudi drugo: tega ne moremo sklepati ne po Barbari ne po Datisi, ne po prve ne po slednji logični figuri. Tako je: „Mi care amice; dum vitant vitia, in contraria currunt!“ — vrnem Vam Vaš svet z malo spremembo!

Grajate me nadalje, da sem hotel izzivati duhovščino proti Vam, — in to po krivici, ker Vi tega niste trdili. Prijatelj, prečitajte odstavek, kjer ste pisali o nekem šolskem nadzorniku, ki kakor pravi „špicelj“ lazi v farovže, kjer ve, da bode dobro vsprejet, in utakne takó dijeto v žep. „Tudi tukaj največ zve o učitelji, kar nese potem itd.“ Le pogledjte, da Vam je nehote uteklo iz peresa, kar Vas je tiščalo v srci. (Datje prih.)

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je občini Plavije pri Kopru za zgradbo zvonika 200 gld.

— (Odlikovanje.) G. Josip Haslinger, stražmešter v Litiji, dobil je v priznanje dolgoletnega uspešnega službovanja srebrni zaslužni križec s krono.

— (Umrli) je včeraj v bolnici v Gradci g. Anton Zupanc, okrajni komisar pri glavarstvu na Krškem, po daljši bolezni, 47 let star. Pokojnik bil je rodом Ljubljancan in vrstnik onim, ki so 1858. l. dovršili gimnazijo Ljubljansko. Lahka mu zemljica!

— (V Račjem) so pri občinskih volitvah sijajno zmagali narodnjaki. Izvoljenih je 11 narodnih odbornikov, dvanajsti je konservativen Nemec. V kratkem se bode v Račjem (Kranichsfeld) ustanovila podružnica družbe sv. Cirila in Metoda.

— (Popotnik. List za šolo in dom) ima v 20. štev. nastopno vsebino: Anton Martin Slomšek. Spisal Fr. Jamšek. — Polh. Spisal Ivan Koprivnik. — Logika. Spisal dr. Josip Križan. — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Spremembe pri učiteljstvu. — Natečaji.

— (Vseučilišče v Gradci) praznovalo bode prihodnji mesec svojo 300 letnico. Akademski senat je sklenil, da ne bode niti avstrijskih niti inozemskih vseučilišč vabil na slavnost, katera bode omejena na slavnosten zbor v Štefanijni dvorani. Pri tej priliki bodo se delile svetinje v spomin 300 letnice.

— (Iz Gradca) se nam naznanja, da pojde profesor dr. Blodig koncem tekočega semestra v pokoj.

— („Hrvatski sabor“) sklican je v 20. dan novembra.

— (Ljudske šole v Trstu) odprle so se včeraj na deželnega namestništva ukaz.

— (Uradno izvestje o koleri.) Od polnoči 26. do polnoči 27. t. m. v Trstu v pred-

mestjih 5 oseb zbolelo, v mestu in okolici 0. Umrli 2 oseb, izmed prej zbolelih 1. Doslej zbolelo 882 oseb, ozdravelo 304, pomrlo 544. Na vsem Primorskem bil je včeraj samo v Rovinji 1 slučaj.

— (Spremembe pri učiteljstvu na Štajerskem) Gg. Karol Valentinčič, nadučitelj v Hrastniku, gre za učitelja in prov. vodja v Laški trg; Fran Slanc, podučitelj pri sv. Lorenci na Dravskem polji, pride na Blanco; Fran Zemljič, podučitelj pri Kapeli, gre v Griže; gospodična Irma Cserny, podučiteljca v Dobovi, pride v Vojniki. Na novo nameščeni so Mariborski učiteljski pripravniki gg. Osvald Pustišek kot provizorični učitelj v Blagovni; Srečko Eksel kot podučitelj v Rajhenbergu; Jakob Stante kot podučitelj v Dobovi; Ivan Koderman kot podučitelj pri sv. Andreji v Halozah; Peter Kresnik kot podučitelj pri Mariji Snežni; Anton Godec kot učiteljski suplent v Lembahu. — Andrej Močnik pride za suplenta v Svetinje (Ormož); istotako Ant. Topolovec na Ptujsko goro; Jakob Goznik k sv. Barbari v Halozah in Josip Seifried k Zgornji Šent-Kungoti. — Gospod Paul Kreinz, podučitelj v Teharjih, je umrl.

— (Kranjska) imela je 1880. leta 225.144 goveje živine. V vsej deželi bilo je 86.452 krav, 85.837 mlade govedi, ostalo so voli. Prvo mesto glede krav (39.532) in mlade govedi (35.501) zavzimlje Gorenjska, glede volov (27.015) pa Dolenjska. Zadnja je Notranjska. Na Notranjskem našteji so samo 17.880 krav, 10.658 volov in 19.267 mlade govedi. Od leta 1869. pomnožila se je goveja živina na Kranjskem za 18%. Posamični okraji pa imajo deloma še višje odstotke. Tako se je v zatiškem okraji število goveje živine pomnožilo za 80%, v litijskem za 35%, v žužemberškem za 44%, v kranjskogorskem za 34%, v idrijskem za 25%, v ljubljanskem za 28%, v tržiškem za 33%, v loškem za 25%. Logaški okraj ima 9% pomnožitve, radovljiški 8%, trebanjski 3%. Število goveje živine zmanjšalo se je samo v 2 okrajih: v postojnskem in črnomaljskem okraji za 2% in v mestu Ljubljanskem tudi za 2%.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Trnovo 28. oktobra. Stambulov izjavil je poslancem, da je zopetna izvolitev Batenberžana nemogoča. Sebranje mora voliti kandidata, ki je Rusiji po godu.

Sofija 28. oktobra. Obsedno stanje se je proglasilo.

Niš 28. oktobra. Srbsko-bolgarski dogovor določuje, da morajo Bolgari Bregovo izprazniti. Vprašanje glede Bregove rešila bode mešana komisija. Naseljevanje obestranskih emigrantov se bode omejilo in obe vladi imata dolžnost, da preprečita vsako njihovo sosedni deželi sovražno delovanje. Sklenila se bode trgovinska pogodba in dodelale se bodo srbsko-bolgarske železnice.

Trnovo 27. oktobra. „Agence Havas“ javlja: V Varno priplula ruska vojna ladija s 150 možmi. Druga ruska vojna ladija se pričakuje. Kaulbars je z noto bolgarski vladi naznanil, da bi kompromitovanih častnikov obsodba bila izzivanje Rusije katera bi potem ukrenila skrajna sredstva. Gadban-paše pričakujejo.

Pariz 27. oktobra. „Temps“ piše, da bode poslanec v Lizboni, Billot, imenovan veleposlanikom v Peterburgu.

Budimpešta 27. oktobra. V poslednjih 24. urah 10 oseb za kolero zbolelo, 13 umrlo.

Szegedin 27. oktobra. V poslednjih 24. urah 4 osebe za kolero zbolele, 2 umrli.

Naznanilo in razglas.

Novo šolsko leto na podkovski šoli Ljubljanski se prične 1. dne januarja 1887. leta.

S poukom o podkovstvu združen, je tudi nauk o ogledovanji živine in mesa. Kdor želi biti vsprejet v podkovsko šolo, mora se izkazati:

1. S spričevalom, da se je pri kakem kovači za kovaškega pomočnika izučil;
 2. z domovinskim listom;
 3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega obnašanja, in
 4. da zna brati in pisati slovensko.
- Revni učenci morejo tudi dobiti štipendijo po 60, oziroma 50 gld.
- Prosilci za štipendijo imajo predložiti:
1. ubožni list,
 2. spričevalo poštenega obnašanja, in

3. potrdilo, da so že dve leti za kovaške pomočnike delali. Prošnje za dotičnimi spričevali imajo se poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

Šola traja do konca junija 1887. leta. Kdor preskušnjo dobro prestopi, more po postavi od 1873. leta patent podkovskega mojstra dobiti, ker sedaj brez preskušnje nihče ne more postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec ima skrbeti le za to, da si za šolski čas oskrbi živež in stanovanje ter potrebne šolske knjige. Stanovanje dobivajo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglašé vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na Spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmirom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih bolezni, pa tudi premalo izurjenih ogledovalcev živine in mesa, torej naj bi županstva svojo skrb obračala v to, da dobi vsaka občina vsaj jednega dobrega kovača in ogledovalca živine in mesa.

Grof Thurn-Valsassina,
prvosednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.
Dr. Karol vitez Bleiweis,
začasni vodja podkovske šole.

Zahvala.

Odbor „Matice Slovenske“ podaril je na prošnjo podpisanega 109 matičinih knjig za uboge in pridne realce. Za ta velikodušni dar izreka odboru matičinemu v imenu obdarovanih realcev najtoplejšo zahvalo

Ant. Rašč,
c. kr. profesor.

V Ljubljani, dné 28. oktobra 1886.

Tulci:

27. oktobra.

Pri stenu: Zeisberg z Dunaja. — Baron Modelak iz Grada. — Moldovan z Dunaja. — Munk iz Brna. — Jainschig iz Celovca. — Lengyel iz Budimpešte. — Baron Hamerstein z Dunaja. — Solon iz Ljubljane.

Pri vratih: Neuman, Krauss z Dunaja. — pl. Barady iz Zagreba. — Harich, Wlach z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

26. oktobra: Marijo Kokotec, krojačeva žena, 69 let, Židovska steza št. 4, za jetiko. — Josip Sreyer, prisiljenec, 50 let, Pristavste ulice št. 4, za drisko. — Terezija Rieder, posestnica, 79 let, Gledališke ulice št. 5, za starostjo.

V deželnej bolnici:

25. oktobra: Jakob Meš, gostac, 72 let, za starostjo.
26. oktobra: Miklavž Potočnik, hišnik, 60 let, za spridenjem krvi. — Matevž Peternel, delavec, 24 let, za vnetjem trebušne kože.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
27. okt.	7. zjutraj	740.02 mm.	8.2° C	sl. svz.	obl.	0.49 mm.
	2. pop.	741.18 mm.	8.4° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	742.68 mm.	5.6° C	sl. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 7.4°, za 1.4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 28. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83 gld. 45 kr.
Srebrna renta	84 „ 45 „
Zlata renta	113 „ 80 „
5% marčna renta	101 „ 15 „
Akcije narodne banke	86 „ „
Kreditne akcije	279 „ 90 „
London	125 „ 05 „
Srebro	— „ „
Napol.	9 „ 88 „
C. kr. cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 27 1/2 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 132 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 169 „
Ogrska zlata renta 4%	103 „ 70 „
Ogrska papirna renta 5%	92 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ 50 „
Dunava r. g. srečke 5%	100 gld. 117 „
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	124 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	— „ „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. žele. ce	97 „ 70 „
Kreditne srečke	100 g 98 „ 25 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 75 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 108 „ 10 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	201 „ 50 „

Srečke zgradbe pre-Italjanske srečke rustolne bazilike, dečega križa,

Glavni dobitek 120.000 goldinarjev. Glavni dobitek 500.000 lir v zlatu.

Srečkanje 1. novembra. (797—3)

Prodajajo se natanko po kurzu. Ravno tako se tudi kupujejo in prodajajo vsakovrstni vrednostni papirji, srečke, zlati in srebrni denarji itd. pri

KORDIN & SCHMITT, v Ljubljani, Pred škofijo št. 4.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigarnicah knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pbl v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dozdaj se nenatis neni kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh kratkočasnic in smešnic, predno je vse nabral, jih opilil in potem primerno razvrstil za vsak stan posebe. Gotovo mu bode vsakdo hvaležen za njegovo delo, saj bode čitajoč podane smešnice preživel marsikatero uro veselo, uginila mu bode za trenutek skrb za vsakdanji pičli kruh, razvedrilo se mu bode lice in telo njegovo prolinjeno bode nove moči. Kar je sol jedilom, to je humor (šala) življenju. „Humor zgubljen, življenje zgubljen“, pravi K. Bühler

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(715—4)

Prodaja hiše.

V Litiži pri Ljubljani (jedenakoimenovana postaja južne železnice) prodaja se hiša, ki ima v pritličji 3 sobe, 2 kuhinji, hram in 3 velike kleti, 3 drvarnice in gostilnico; v I. nadstropji pa 6 sob, 3 kuhinje, hram; pod streho 2 sobi, kuhinjo.

Ponudba naj se pošilja **Anton Koprivnikarju** v Litiži h. št. 3. (799—2)

Išče se sposobnega (800—2)

kupčijskega učenca

za trgovino z mešanim blagom.

Angelo Casagrande v Ajdovščini.

Gostilnica

se dá v najem.

V Laškem trgu se odda nekdanja Julija La-risch-a pivarna v najem ali pa na račun. Pogoje pove **Simon Kukec**, pivovarnar v Žavci pri Celji. (798—2)

Cvet zoper trganje (Gicht)

po dr. Maliču a 50 kr.,

zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (749—3)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

V elegantnej obliki pripravila po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

VIZITNICE

Zrebanje že v decembru.

Kinscem SREČKE a 1 gld. 11 srečk 10 gld. samo 10 gld.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegl. 20% || 4788 denarnih dobitkov.

Kinscem-srečke dobivajo se v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budimpešta, Waitznergasse 6. (786—6)

Razglas.

Kranjski deželni odbor s tem objavlja, da se bodo pogodbene obravnave o samostojni deželni nakladi po 6 gld. od vsacega hektolitra (oziroma po 6 kr. od vsacega litra) porabljenih žganih pijač (žganja, špirita, ruma, araka, punčnega cveta, rozolije, likera in poslaščenih žganih pijač sploh) za leto 1887. v smislu določil razglasila c. kr. deželnega predsednika za Kranjsko dné 12. januarja 1885, dež. zak. II. del šte. 6, v vseh zdalej omenjenih davčnih okrajih vršile.

Dogovor se bode v drugi polovici meseca novembra 1886 vršil za vsak okraj posebej v prostorih c. kr. okrajnega glavarstva, oziroma v prostorih, kjer so uradni dnevi c. kr. okrajnih glavarstev. Za mesto Ljubljansko in davčni okraj okolice Ljubljanske se bode vršil skupni dogovor.

Terja se pogodbene ali dogovorjene povprečnine (pavšale) od samostojne naklade za davčni okraj:

postojnski	2.400 gld.
škofjeloški	5.200 „
brdski	2.400 „
bistriški	1.600 „
kočevski	1.200 „
velikolaški	1.200 „
krški	600 „
idrijski	1.600 „
kranjski	14.000 „
kranjsko-gorski	2.800 „
ložki	3.000 „
Ljubljana (mesto)	14.000 „
Ljubljanski (okolica)	14.000 „
kostanjeviški	400 „
litijški	6.000 „
logaški	2.000 „
metliški	400 „
vrhniški	2.000 „
mokronoški	1.600 „
tržiški	4.000 „
radovljiški	10.000 „
rateški	300 „
ribniški	3.000 „
novomeški	1.600 „
žužemperški	600 „
senožški	1.200 „
zatiški	1.600 „
kamniški	12.000 „
trebenjski	400 „
črnomeljski	400 „
vipavski	400 „

Pri pogodbeni ali dogovorni obravnavi mora navzoča biti večina vseh obdačenih obrtnikov davčnega okraja, po osebah in po obsegu obrtnij in taista večina mora pogodbi ali dogovoru pritrčiti. Pooblaščenici obrtnikov morajo soboj imeti legalizovano pooblastilo.

Povodom teh obravnav se smejo uložiti tudi zakupne ponudbe, na katere se bode pa samo takrat oziralo, ako bodo zgoraj omenjeno letno navprečnino (pavšal) za najmanj deset procentov presegle, in ako se bodo do 10. novembra 1886. l. pri deželnem odboru uložile, da bo še mogoče ponujeno navprečnino pri obravnavi obrtnikom in trgovcem naznaniti. Te zakupne ponudbe, katerim je določiti 10% varščina, morajo tudi izrečno zagotavljati, da ponudnika veže ponudba tako dolgo, dokler se mu ne bo naznanilo, ali je njegova ponudba vsprejeta ali ne. (784—8)

Zakupninski pogoji se lahko izvedó ob navadnih uradnih urah pri deželnem odboru kranjskem.

V Ljubljani, dné 18. oktobra 1886.

Od deželnega odbora kranjskega.